

— И тъй, азъ наредихъ сѣмената си, — каза засмѣна кощрявата. Кой знае, какъ ще подредятъ своитѣ дѣца глушината, глухарчето, чадърчето и пукалтъ!

На слѣдующата пролѣтъ, когато рѣжъта бѣ високо порасла, нейнитѣ класове си казаха:

— Какъ добръ ни върви. Ние тука образуваме голѣмо общество, живѣемъ си сами и никакви чужденци не ни закачатъ. Никой отъ насъ не притѣснява сжсѣда си.

Но единъ прѣкрасенъ день издигнаха глави изъ земята и се втурнаха между благороднитѣ рѣжени стѣбла множество малки глушини, кощряви, глухарчета и чадърчета.

— Какво е това? — извика рѣжъта. Откъдѣ дойдохте вие тука?

Пукалтъ погледна чадърчето и попита:

— Какъ си дошло ти тука?

А Глушината погледна Кощрявата и каза:

— А какъ ти си попаднала тука?

Всички се зачудиха, какъ сж попаднали наедно въ рѣжъта и дълго врѣме се обясняваха

Но рѣжъта бѣше много ядосана на всички и когато чу цѣлата история за Шарко, за зайчето и за вѣтъра, остана много очудена.

— Благодаря ти, Боже, каза тя, че господартъ уби зайчето миналата есенъ. Умръ и Шарко, стариятъ песь.

Но какъ смѣе вѣтърътъ да носи сѣмената на плѣвелитѣ изъ нивата?

— Не се горещи толкова, госпожице зелена рѣжъ! — каза вѣтърътъ, който се бѣ спрѣлъ на синура и бѣ всичко дочуль. Азъ не искамъ позволение отъ никого, когато върша нѣщо. Азъ правя туй, което ми е приятно. Ей сега ще накарамъ и тебе да ми се поклонишъ.

И литна той надъ младата зелена рѣжъ, а тънцитѣ ѝ стѣбла почнаха да се люлѣятъ насамъ-нататкъ.

— Виждашъ ли? — каза той слѣдъ това. Селянинътъ се грижи за своята рѣжъ; това е неговото занятие. А пкъ дѣждѣтъ, слънцето и азъ — ние се грижимъ за всички ви безъ разлика. Въ нашитѣ очи бѣднитѣ плѣвели сж сжщо тъй красиви, както богатата и благородна рѣжъ.

Пристигна земледѣлецътъ да обиколи рѣжъта си и като забѣлѣза плѣвелитѣ изъ нивата, почна да се чеше по тила и да псува.

— Това е работа на оня нехранимайко, вѣтъра, — каза той на синоветѣ си, които стояха до неге съ ржцѣ пѣхнати въ джебоветѣ на новитѣ си панталони.

Но вѣтърътъ дойде разсърденъ, духна на всички шапкитѣ отъ главитѣ и ги търколи далечъ изъ пѣтя. Селянинътъ и двамата му сина хукнаха подирѣ имъ.

Отъ нѣмски Г. Дочевъ.